

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt IX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

tonis regum, cum omni Lotharingia. Interim vero ad Albim decliuorem constituta prouincia, prater vicinos pontifices, quibus Magnus Carolus terram subiecerat: cum intelligeret effrenem populum non tam armis, quam religione stringendum, non habuit gubernatorem. Visum est ex re optimo regi, per opus esse viro etiam in ea regione, qui temporali gladio rem gerat, iam mansuefactis Saxonum ceruicibus: praesertim ad continendum in fide vicinos & vandalos, gentem inquietam. Igitur in Italiam profecturus tum rex Otto, cum longaeuam prospiceret futuram expeditionem, ad Albim fluuium prouinciam, quae erat extra pontificum iura, Hermanno cuidam acris ingenij viro, ad tutelam commendauit: cuius ante vir tutem & industriam in paucis rex erat expertus: Paruis quidem natalibus exierat, sed erat procero corpore, acris visu, bonis moribus, fide praecipua in dominos: quibus rebus innotuit aulicis, & cepit esse in ministerialibus aula: deinde praepositus regis liberis ad mores componendos. Huic ergo viro praefecti nomine prouinciam rex commendabat Albanam, iam ante de iustitia probato.

CAPVT IX.

Septem in initio solos habebat Mansionarios in totidem praedijs & mansis: hi de furto apud illum accusati conuictique, vno omnes ab illo iussi necantur suspendio. Mirantur omnes, quod vir non locuples patrimonio suo non pepercerit, cui ademit cultores: quae seueritas in suos, ante charum, postea fecit esse omnibus charissimum. Adaldagus erat his temporibus archiepiscopus Hamburgensis, cancellarius regius, cum ipso profecturus in Italiam, qui ecclesiae suae praedia eidem Hermanno praefecit commendata: Crediderim eius viri auctoritatem multum

multum suffragatam Hermanno apud regem ad maioris gradus dignitatem: Postea verò quam meruit ducalem honorem, quod postea dicemus, in iudicio & iustitia gubernauit prouinciam: & in defensione ecclesiarum studiosus vsque in finem permansit: nam & Hamburgensi & Bremensi ecclesijs fuit admodum deditus & fidelis: multa bona faciens in fratres, & in omnes Saxonia congregationes. Tali ergò viro pijsimus rex Otto, & archiepiscopus Adaldagus, vices suas in hac regione commedantes, in Italiam sunt profecti. Rex Italiam ingressus cum magnis copijs militum, Berengarium & Albertum nusquam in apertum exeuntes, neque acie obijcientes, vbicunquè inuentos obsedit, & pertinaci labore cepit, mittens vtrunque in exilium: Berengarium in Germaniam, Francia urbem Bambergam: Albertum Constantinopolim, quò Græcorum etiam Imperatori gratificaretur. Otto autem his cõstitutis, protendit in urbem, vt illi quoquè ab Pontifice laboranti succurreret. Cùm appropinquaret vrbi, insigni pompa ab Romanis est introductus: & Imperij coronam cum consecratione & Imperatorio honore suscepit: quæ res exinde seruetur in hodiernum, initium sumens à Carolo Magno. Quis verò Pontifex eum corona donauerit, variant scriptores. Alij ab Iohanne XII. alij verò ab Leone VIII. ferunt coronatum. Primi aiunt Ottonem post sui consecrationem plurimum apud Iohannem Pontificem institisse, vt frugi esset, & pontificia dignitate dignam vitam ageret, & sanctimoniam vbiquè cum religione præ se ferret. Cùm suadendo minus proficeret, intulisse minas: quibus motum Iohannem, noctu discessisse, nec vnquam postea visum in Romana sede. Alij, quod verisimilius est, à Leone

one consecratum regem aiunt: quā sententiam Gratianus probat. Sciebat Iohannes XII. propter se euocari Ottonem à cardinalibus: quorum alteri, re comperta manum, alteri nasum abstulerit. Venire iraplenu, quidè non putabat expectandum, sed cōcilio abiērit. Venientem autem regem vocato cōcilio, acta Iohannis subiecisse discussione, & eum, re manifestata, indigno pontificio deiecisse: inq̄ locum eius substitutum Leonem VIII. virum omnium iudicio probatissimum: qui accepta pontificali benedictione Imperatorem coronauerit. Vt cunquē fuerit, omnium bonorum iudicio dignus honore, ab omnibus tum Imperator Augustus consalutatur.

CAPVT X.

Mirum est cernere in literis eiusdem Leonis Imperatoris, quam gratitudinem rependerit Ottoni & successoribus, cum redderet Imperio, quae vel Constantinus donauit, aut Carolus ex Longobardis accepta, addidit ecclesiae, & ante illum Iustinianus confirmauerit, & Arithpertus Longobardorum rex tribuerit. Ponendum ad fidem exemplum literarum papaliū, quae uis trūcatarum. LEO episcopus seruus seruorum Dei Ottoni spirituali in Christo filio nostro, Imperatori Augusto, & omnibus successoribus eius Imperatoribus, & Italia regibus. Quae dominus Carolus, rex Francorum & Longobardorum, & patricius Romanus, necnō Petrus pater eius, de regalibus rebus huius regni Italia tribuerunt in sancta Romana ecclesia beato Petro apostolo, siue per instrumenta fuerunt per Etherium notarium, siue per sacramenta vel donationes, seu per alios modos obuenerunt à Iustiniano Imperatore, & Arithperto rege: haec omnia largimur & diffinimus.